

Středa, 3. ledna

První den v práci po Vánocích a Novém roce se vždycky docela táhne. Organismus je najednou v šoku z toho, že existuje i jiné jídlo než toblerone, čokoládové bonbony a sýr, a lidé se opět blbě tváří na to, když začnete s bílým vínem ve dvě odpoledne. A co teprve když si vzpomenete, že jste fungující dospělý s důležitou prací a oblečením bez elastického pasu. První den zpátky v práci je ještě o to menší odvaz, když po něm následuje vaše první návštěva vztahové poradny. Letošní Vánoce by se s klidem daly označit za „napjaté“.

Christina, naše poradkyně, dostala celou řadu doporučení. No, Debbie z lidských zdrojů z práce mi řekla, že Christina zachránila její sestře manželství poté, co vyšlo najevo, že sestřin manžel si to rozdává s učitelkou jejich dvojčat už od té doby, co nastoupila do základky. Když se mu na to přišlo, dvojčata studovala už desátým rokem a zároveň se ukázalo, že manžilka vzrušovalo, když dostával na zadek a byl přitom upatlaný od lepidla a třpytek (proto to nadšení pro učitelku základní školy, která má k takovým věcem snadný přístup), takže jsem si myslela, že pokud Christina dokáže zamávat svou kouzelnickou hůlkou a rozlousknout *tenhle* oříšek, pak nás se Simonem zvládne spravit jakbysmet – bude to v podstatě úplná zíváčka!

Přece jen se nevyonořily žádné prazvláštní sexuální choutky. Nepodvedl mě se ženskou, které jsem koupila hromadu hrnků s nápisem *Nejlepší učitelka na světě* nebo lahví vína,

s někým, proti komu jsem seděla, zatímco mi vysvětlovala, jak je důležité, abych četla svým drahým robátkům každý večer před spaním, a přitom jí na nočním stolku dřepěla kopie penisu mého manžela v životní velikosti, vymodelovaná ze zbytků hlíny po výrobě dárků na Den matek a ozdobená jeho oblíbenými třpytkami, no ne? Chci říct, když se na to podíváte s odstupem, skutečnost, že si stříhl číslo s nějakou sexy sešoritou, kterou potkal na služební cestě v Madridu, nebyla *tak* hrozná, co? Nebo to aspoň mohlo být o dost horší.

Pořád si to opakuju. „Hlavu vzhůru! Mohlo to být horší!“ Mohl mít zálibu v převlékání se za Ann Widdecombeovou. Mohl taky mít choutky klátit nějakou krávu převlečenou za Ann Widdecombeovou (vážně si nejsem jistá, co z toho by mě znepokojovalo více). Mohl jít ve stopách dokonalého taťky dokonalé Lucy Atkinsonové, který dal Lucyině dokonalé máti košem a utekl jí za její nerozlučnou kamarádkou, Fionou Montagueovou. Lucyina máti teď musí Fioně (kterou jsem nikdy neměla ráda, protože je strašně namyšlená a vždycky se trochu moc snažila – i když se zřejmě její snaživost Lucyinu dokonalému taťkovi líbila, ačkoli ten děsně ztloustl, co se k ní nastěhoval, očividně do sebe cpe jeden zatracený cupcake za druhým, které Fiona neustále peče a pořád je dává na Instagram) každé ráno čelit u školních bran. Jistě, naše děcka jsou už teď na střední a do školy je tam a zpátky nikdo nevodí, takže bych se s ní asi stejně potkávat nemusela. A Simon nemá sladké pečivo rád.

Na druhou stranu to ale *bylo* docela dost špatné. Když mi to Simon před pár měsíci oznámil, měla jsem pocit, jako kdyby mě někdo praštil do břicha. Doslova mi tím vyrazil dech. Dodnes nevím, co ho přimělo mi to prozradit. Tvrdil mi, že výčitky svědomí.

Už dříve jsem slyšela lidi mluvit o „víru emocí“, ale nikdy jsem upřímně nechápala, co to znamená, dokud jsem se divo-

ce nezmítala mezi vztekem a zoufalstvím a opravdu pořádnou chutí ho zabít, a potom jsem procházela obdobími klidu, během nichž jsem sama sebe přesvědčovala, že jsme rozumní dospělí se dvěma dětmi, že jsme spolu už pětadvacet let, plus minus, milujeme se a budeme schopni tohle překonat – a pak začal celý koloběh od začátku. Bylo mi tak špatně, že jsem nedokázala tři dny jíst, což se mi ještě nikdy nestalo. U mě obvykle po čase naplněném silnými emocemi následuje chvíle nezastavitelného žraní na zklidnění nervů. Zhubla jsem skoro pět kilo, takže to je fajn. Člověk se musí dívat na tu světlou stránku.

Po několika týdnech, kdy se Simon tvářil jako zpráskaný pes a pořád se omlouval a kdy mi došlo, že mě vztek opravdu neopouští, a kdy všechny naše pokusy probrat věci jako dva dospělí obvykle skončily tím, že jsem na něj řvala něco o tom, jak mu urvu koule, pokud mi ještě jednou zkusí vysvětlit, jak to nic neznamenalo, protože *jestli* to nic neznamenalo, tak proč to ksakru vůbec dělal, a ano, jo, já vím, že to byl „jen sex“, ale nemá on pocit, že to je zatraceně velký nic?! No, bylo jasné, že se sami nikam nedostaneme a že možná potřebujeme nějakou profesionální pomoc.

Zaslechla jsem Debbii z lidských zdrojů, jak zdlouhavě opěvuje zázrak, kterým je Christina (tehdy taky popisovala falic-kou ozdobu z modelovací hlíny), a diskrétně jsem ji poprosila o Christininu číslo – „pro kamarádku“, samozřejmě, protože Debbii se neříká nic, o čem nechcete, aby to věděla celá kancelář. Tahle její vlastnost má své výhody, třeba když chcete, aby se něco rychle rozšířilo – máte jistotu, že když Debbii něco prozradíte a zdůrazníte, že je to „vysoce důvěrné“, každická osoba v budově se o tom do konce šichty dozví.

Simonovi se k ní zpočátku nechťelo, vrčel jako správný Brit, že budeme „prát špinavé prádlo na veřejnosti“ a že je to „vý-

mysl postmoderní doby“, ale souhlasil, že to zkusíme, pokud to znamená, že už nebudu tolik křičet. Takže jsme šli.

Simonovi se celé poradenství po úvodní hodině překvapivě zalíbilo. Myslím, že se mu zamlouvalo, když Christina jako první věc prohlásila, že tam není od toho, aby na někoho svalovala vinu nebo vyjadřovala názory, kdo je v právu a kdo ne, ale jen aby fungovala jako prostředník a poskytla nám bezpečné místo, kde můžeme mluvit, aniž by nás kdokoli kritizoval. Simona taky nadchlo, že Christina nedovolovala, aby se u ní v kanceláři křičelo, takže se tak dočkal jednou týdně hodiny klidu.

Osobně mi přišlo, že jsou to všechno pěkný kecý. Na sto procent jsem doufala, že ho *pořádně* zkritizuje, svalí na něj vinu, vynadá mu, jaký je mizera, a postaví se na mou stranu. A pak mohla pro Simona stanovit nějaký vhodný trest, aby se mohl kát ze svých hříchů a my se mohli posunout ve svých životech kupředu, až tedy Simon splní jakousi manželskou formu veřejně prospěšných prací – jako třeba, já nevím, mohl by do konce našich životů žehlit prádlo, navždy měnit role toaletáku na záchodě a být postaven na pranýř a zbičován. Něco na ten způsob.

Místo aby souhlasila, že Simon je lidský odpad, a než to necháme celé za sebou, bude muset trpět, Christina prohlašovala věci jako: „Hmmm. A jaký jste z toho měl pocit?“

Dnešní sezení probíhalo jako vždycky – Simon dokázal překvapivě dobře klábosit o tom, jak se cítil, hlavně o tom, jak se cítil díky své španělské seňoritě („Naživu. Žádaný. Jako kdyby na mně někomu záleželo!“). Já s tím měla o něco větší potíže...

„Hmmm. Jaký máte pocit z toho, že se takhle Simon cítí, Ellen?“

„Dobrej! Mám *dobrej* pocit! Úplně v pohodě!“ zasyčela jsem skrze zatáté zuby, protože Christina nedovolovala křik ani

nadávky, takže jsem nemohla zaječet: „*Mně* na tobě záleželo, ty necitelnej bastarde. Chtěl ses cítit žádaný, no, hádej, jak jsem se asi cítila *já*? Ale mně se podařilo nevlízt do postele s někým jiným, *vid’?* *Já* dodržela své manželské sliby, i když jsem mohla mít sex se spoustou jiných lidí, kdybych *chtěla*, ale *já* nechtěla, protože NEJSEM KRÁVA, a ty teď čekáš, že mi tě bude *líto*? A taky, na to, že to ‚nic neznamenaló‘ mi přijde, že se z toho cítíš dost podělaně výjimečně. A pak taky – TY PAAAARRRCHANTEEE!“

Pak Christina pronesla: „Cítím z vás hodně vzteku, Ellen.“

„Ne ne,“ vycenila jsem v úsměvu zuby. „Ne ze mě!“

„Myslím, že jste sem dneska přišla se spoustou vzteku, Ellen. Chcete si o tom promluvit?“ usmála se Christina, zatímco Simon moudře přikyvoval a *já* kypěla, protože jsem *samo-zřejmě* přišla se spoustou podělaného vzteku. Kdybych nebyla našťvaná a zlomená a zničená, tak bychom tam ksakru ani nebyli.

Není celým smyslem tohohle cirkusu, aby mi Christina pomohla se toho vzteku *zbavit*, ne mu přidávat? Sedmdesát liber na hodinu, jen aby mi řekla, že jsem našťvaná? Po našem prvním sezení jsem si krátce pohrávala s myšlenkou, že se přeškolím na manželskou poradkyni, akorát doopravdy dobrou, takovou, která místo aby říkala „Jaký jste z toho měla pocit?“ a tvrdila, že není její práce svalovat na někoho vinu, by říkala „No, to je docela na hovno, co?“ a „Váš manžel je kolosální blb!“. V tom bych byla výborná. Simon mi vysvětloval, že to není smyslem poradenství, a kdyby lidé stáli o takové názory, stačilo by jim jít na weby pro matky.

Něco se ve mně konečně zlomilo. Možná to bylo pomýšlení na všechny ty boty, které jsem si mohla koupit, kdybych neplatila Christině sedmdesát liber, aby mi řekla, že jsem poněkud podrážděná.